

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (prvního senátu)

13. června 2022 *

„Veřejná služba – Jmenování evropských žalobců Úřadu evropského veřejného žalobce – Jmenování jednoho z kandidátů navržených Portugalskem – Neexistence sporu mezi Unií a některým z jejích zaměstnanců v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu a PŘOZ – Článek 270 SFEU – Zjevný nedostatek pravomoci“

Ve věci T-334/21,

Ana Carla Mendes de Almeida, s bydlištěm v Sobredě (Portugalsko), zastoupená R. Leandro Vasconcelos, M. Marquesem de Carvalho a P. Almeida Sandem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené K. Pleśniakem a J. Gil, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, M. Jaeger a O. Porchia (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s ohledem na písemnou část řízení,

vydává toto

Usnesení

- 1 Žalobou založenou na článku 270 SFEU se žalobkyně, Ana Carla Mendes de Almeida, domáhá zrušení prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2020/1117 ze dne 27. července 2020 o jmenování evropských žalobců Úřadu evropského veřejného žalobce (Úř. věst. 2020, L 244, s. 18) v rozsahu, v němž jím byl jmenován evropským žalobcem José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 8. března 2021, kterým byla zamítnuta její stížnost podaná dne 10. února 2021 proti napadenému rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“).

* Jednací jazyk: portugalština.

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Dne 12. října 2017 přijala Rada nařízení (EU) 2017/1939, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (Úř. věst. 2017, L 283, s. 1). Podle článků 1 a 8 tohoto nařízení posledně uvedený nařízení zřizuje Úřad evropského veřejného žalobce jako orgán Evropské unie a stanoví pravidla jeho fungování.
- 3 Podle čl. 8 odst. 2 uvedeného nařízení týkajícího se struktury Úřadu evropského veřejného žalobce je tento úřad organizován na centrální i na decentralizované úrovni.
- 4 Podle čl. 2 bodu 4 nařízení 2017/1939 jsou zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce definováni jako personál na centrální úrovni, který poskytuje podporu kolegiu, stálým komorám, evropskému nejvyššímu žalobci, evropským žalobcům, evropským pověřeným žalobcům a správnímu řediteli v rámci každodenní činnosti při provádění úkolů Úřadu evropského veřejného žalobce podle tohoto nařízení.
- 5 Evropští veřejní žalobci plní úkoly a funkce stanovené v článku 12 uvedeného řádu.
- 6 Pokud jde o jejich jmenování, v souladu s čl. 16 odst. 1 nařízení 2017/1939 má každý členský stát, který se účastní posílené spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, navrhnout do funkce evropského žalobce tři kandidáty z řad kandidátů, kteří jsou aktivními členy státních zastupitelství nebo jiných justičních orgánů v příslušném členském státě, kteří poskytují veškeré záruky nezávislosti a kteří mají kvalifikaci nezbytnou ve svém členském státě ke jmenování do vysokých funkcí v rámci státního zastupitelství nebo soudů a relevantní praktické zkušenosti s vnitrostátními právními systémy, finančním šetřením a s mezinárodní justiční spoluprací v trestních věcech.
- 7 Článek 16 odst. 2 nařízení Rady 2017/1939 stanoví, že po obdržení odůvodněného stanoviska výběrové komise uvedené v čl. 14 odst. 3 téhož nařízení Rada vybere a jmenuje jednoho z kandidátů do funkce evropského žalobce daného členského státu. Toto ustanovení upřesňuje, že pokud výběrová komise dojde k závěru, že některý kandidát nesplňuje podmínky požadované k výkonu povinností evropského žalobce, je její stanovisko pro Radu závazné. V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení 2017/1939 Rada, jež rozhoduje prostou většinou, vybírá a jmenuje evropské žalobce na funkční období šesti let, které nelze obnovit a na konci tohoto šestiletého období může Rada rozhodnout o prodloužení funkčního období o dobu nejvýše tří let. Článek 16 odst. 4 téhož nařízení stanoví, že k částečné obměně jedné třetiny evropských žalobců dochází každé tři roky a že Rada, jež rozhoduje prostou většinou, přijme přechodná ustanovení pro jmenování evropských žalobců na jejich první funkční období a v jeho průběhu.
- 8 V souladu s čl. 14 odst. 3 nařízení 2017/1939 stanoví Rada pravidla fungování výběrové komise.
- 9 Článek 96 nařízení 2017/1939, o obecných ustanoveních týkajících se zaměstnanců, ve svém odst. 1 prvním pododstavci uvádí, že nestanoví-li toto nařízení jinak, vztahují se na evropského nejvyššího žalobce, evropské žalobce, evropské pověřené žalobce, správního ředitele a zaměstnance Úřadu evropského veřejného žalobce služební řád úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) a pracovní řád ostatních zaměstnanců Unie (dále jen „PŘOZ“), jakož i pravidla přijatá orgány Unie k provedení služebního řádu a PŘOZ. Podle druhého pododstavce tohoto ustanovení jsou evropský nejvyšší žalobce a evropští žalobci zaměstnáni jako dočasní zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce podle čl. 2 písm. a) PŘOZ.

- 10 Pokud jde o zaměstnance Úřadu evropského veřejného žalobce, odstavec 2 téhož čl. 96 stanoví, že tito zaměstnanci se přijímají podle pravidel a předpisů platných pro úředníky a ostatní zaměstnance Evropské unie.
- 11 Dne 13. července 2018 přijala Rada prováděcí rozhodnutí (EU) 2018/1696 o pravidlech fungování výběrové komise podle čl. 14 odst. 3 nařízení 2017/1939 (Úř. věst. 2018, L 282, s. 8).
- 12 Dne 23. dubna 2019 byli po skončení vnitrostátního výběrového řízení vybráni tři kandidáti na funkci evropského žalobce, kteří měli být navrženi Portugalskou republikou. Žalobkyně patřila mezi ně. Posledně uvedená od roku 2012 vykonává funkci státní zástupkyně Portugalské republiky u Departamento Central de Investigação e Ação Penal (Ústřední odbor vyšetřování a trestního stíhání) a v lednu 2020 byla jmenována koordinátorkou sekce vyšetřování a prevence kriminality ve vztahu k unijním fondům. Mezi dvěma dalšími vybranými kandidáty byl J. E. Moreira Alves d'Oliveira Guerra. Jména tří vybraných kandidátů byla sdělena výběrové komisi uvedené v čl. 14 odst. 3 nařízení 2017/1939. Kandidáti byli seřazeni podle abecedy.
- 13 Dne 24. října 2019 absolvovala žalobkyně pohovor s výběrovou komisí a dne 18. listopadu 2019 tato komise zaslala Radě své odůvodněné stanovisko a uvedla následující prioritní pořadí tří kandidátů navržených Portugalskou republikou: 1) žalobkyně; 2) J. E. Moreira Alves d'Oliveira Guerra; 3) João Conde Correia dos Santos.
- 14 Dne 27. července 2020 přijala Rada napadené rozhodnutí.
- 15 Článek 2 tohoto rozhodnutí stanoví:

„Následující osoby jsou jmenovány evropskými žalobci Úřadu evropského veřejného žalobce jako dočasní zaměstnanci zařazení do platové třídy AD 13 na neobnovitelné funkční období tří let ode dne 29. července 2020:

[...]

[...] J. E. Moreira Alves d'Oliveira Guerra.“
- 16 Dne 22. října 2020 zaslala žalobkyně Radě na základě článku 90 služebního řádu stížnost proti napadenému rozhodnutí.
- 17 Dne 5. února 2021 podala žalobkyně žalobu na základě článku 263 SFEU, zapsanou do rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-75/21, která zněla na zrušení napadeného rozhodnutí.
- 18 Dne 10. února 2021 podala žalobkyně doplňující stížnost, ve které se dovolávala toho, že nastaly nové skutečnosti, které Rada musí ve své odpovědi na její stížnost zohlednit.
- 19 Rozhodnutím o zamítnutí stížnosti považoval orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) Rady stížnost za zjevně nepřípustnou z důvodu nedostatku pravomoci k jejímu projednání.
- 20 Usnesením ze dne 8. července 2021, Mendes de Almeida v. Rada (T-75/21, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2021:424), Tribunál odmítl žalobu podanou dne 5. února 2021 jako nepřípustnou z důvodu opožděnosti. Kasační opravný prostředek podaný proti tomuto usnesení je projednáván před Soudním dvorem.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 21 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí o zamítnutí stížnosti;
 - zrušil napadené rozhodnutí,
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 22 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako zčásti zjevně nepřípustnou a zčásti ji zamítl jako zjevně neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 23 Podle článku 126 jednacího řádu platí, že v případě zjevného nedostatku pravomoci Tribunálu k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřípustný nebo po právní stránce zjevně zcela neopodstatněný, může Tribunál na návrh soudce zpravodaje kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.
- 24 V projednávaném případě pokládá Tribunál věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou a dospěl k závěru, že rozhodne na základě článku 126 jednacího řádu, aniž by pokračoval v řízení.
- 25 Úvodem je třeba připomenout, že žalobkyně podala projednávanou žalobu znějící na zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti na základě článku 270 SFEU.
- 26 Ze znění tohoto článku vyplývá, že pravomoc, která je v něm stanovena, se vztahuje na všechny spory mezi Unií a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu úředníků a PŘOZ.
- 27 V tomto ohledu žalobkyně v žalobě odůvodňuje podání žaloby na základě uvedeného článku skutečností, že čl. 96 odst. 1 nařízení 2017/1939 uvádí, že nestanoví-li toto nařízení jinak, vztahují se zejména na evropské žalobce, služební řád, PŘOZ a pravidla přijatá dohodou mezi orgány Unie k provedení služebního řádu a PŘOZ, a že tito evropští žalobci jsou zaměstnáni jako dočasní zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce na základě čl. 2 písm. a) PŘOZ. Žádné ustanovení nařízení 2017/1939 přitom nevylučuje použití služebního řádu a PŘOZ na jejich jmenování.
- 28 Žalobkyně upřesňuje, že jmenování evropských žalobců probíhá na nejvyšší politické úrovni, což platí i pro evropského nejvyššího žalobce, kterého jmenuje Rada a Evropský parlament. Uvádí přitom, že prováděcí rozhodnutí 2018/1696 v odstavci VII.1 jeho přílohy výslovně stanoví použití opravných prostředků podle služebního řádu v případě kandidátů na funkci evropského nejvyššího žalobce, kteří byli výběrovou komisí vyloučeni. To by mělo díky vnitřní organické soudržnosti vést k výkladu tohoto prováděcího rozhodnutí v tom smyslu, že stejné opravné prostředky se vztahují i na kandidáty na funkci evropského žalobce. Normotvůrce zamýšlel

vyloučit pouze ta pravidla služebního řádu, která jsou neslučitelná s povahou výběrového řízení pro evropské žalobce, aby byla zaručena volba evropského žalobce pro každý členský stát účastníci se této posílené spolupráce a nepřípustnost přihlášek ze strany státních příslušníků jiných členských států.

- 29 Skutečnost, že prováděcí rozhodnutí 2018/1696 výslovně nestanoví použití ustanovení služebního řádu na evropské žalobce, podle žalobkyně nebrání tomu, aby mohla být podána žaloba proti napadenému rozhodnutí na základě článku 270 SFEU. Podle ní je možné podat stížnost na základě článku 90 služebního řádu, pokud splňuje formální náležitosti a lhůty, které se na ni vztahují, a článek 270 SFEU musí být chápán v tom smyslu, že se výlučně uplatní nejen na osoby, které mají postavení úředníka nebo jiného než místního zaměstnance, ale i na ty, které toto postavení nárokují. V souladu s článkem 46 PŘOZ se obdobně použijí ustanovení hlavy VII služebního řádu, která upřesňují, že se na kandidáty na pracovní místo spadající do působnosti PŘOZ vztahují články 90 a 91 služebního řádu. Žalobkyně mimoto odkazuje na judikaturu, podle níž se článek 270 SFEU vztahuje také na kandidáty na pracovní místo úředníka nebo jiného než místního zaměstnance.
- 30 Žalobkyně dodává, že skutečnost, že proti napadenému rozhodnutí též podala dne 5. února 2021 žalobu na základě článku 263 SFEU, zapsanou pod číslem věci T-75/21, je bezvýznamná, a zpochybňuje, že by v souvislosti s projednávanou žalobou mohla existovat překážka litispendence.
- 31 Pokud jde jak o napadené rozhodnutí, tak o rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, Rada navrhuje zamítnutí žaloby. Považuje návrh na zrušení napadeného rozhodnutí za zjevně nepřípustný z důvodu litispendence a v každém případě z důvodu nedostatku pravomoci Tribunálu k jeho projednání na základě článku 270 SFEU. Návrh na zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti považuje za zjevně neopodstatněný.
- 32 V projednávané věci je třeba uvést, že spor se týká dvou rozhodnutí Rady, z nichž jedním byla jmenována jedna osoba evropským žalobcem za Portugalskou republiku namísto jiné a druhé se týká zamítnutí stížnosti, kterou žalobkyně, jež nebyla jmenována na funkci evropského žalobce za tento členský stát, podala proti rozhodnutí o jmenování přijatému Radou.
- 33 Za účelem určení, zda žalobkyně podala proti těmto rozhodnutím právem žalobu na základě článku 270 SFEU žalobu, je třeba posoudit, zda spor mezi ní a Radou týkající se uvedených rozhodnutí spadá do sporů mezi Unií a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu a PŘOZ.
- 34 V této souvislosti je třeba připomenout, že pojem spor mezi Unií a jejími zaměstnanci je v judikatuře chápán extenzivně, což vede k tomu, že v tomto kontextu jsou posuzovány spory týkající se osob, které nejsou ani úředníky, ani zaměstnanci, ale které si toto postavení nárokují (viz rozsudek ze dne 5. října 2004, Sanders a další v. Komise, T-45/01, EU:T:2004:289, bod 45 a citovaná judikatura). To se týká osob, které se ucházejí o pracovní místo, u kterého podmínky jmenování určuje služební řád nebo PŘOZ.
- 35 Pokud jde o Úřad evropského veřejného žalobce, je třeba podotknout, že všechna ustanovení služebního řádu na něj nejsou použitelná *per se*. Z nařízení 2017/1939 vyplývá, že právě ustanovení tohoto nařízení určují, do jaké míry se určitá ustanovení služebního řádu nebo PŘOZ použijí na evropské žalobce.

- 36 Článek 96 odst. 1 nařízení č. 2017/1939 totiž stanoví, že služební řád a PŘOZ se vztahují na evropského nejvyššího žalobce, evropské žalobce, evropské pověřené žalobce, správního ředitele a zaměstnance Úřadu evropského veřejného žalobce, „nestanoví-li toto nařízení jinak“.
- 37 Je třeba zdůraznit, že v souladu s ustanoveními čl. 2 odst. 4 a článku 12 nařízení 2017/1939, jak jsou uvedeny v bodech 4 a 5 výše, nejsou evropští žalobci zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce.
- 38 Pokud jde o jejich jmenování, o které se jedná v projednávané věci, článek 16 uvedeného nařízení, jak byl připomenut v bodech 6 a 7 výše, stanoví zvláštní postup s vlastními podmínkami.
- 39 Toto ustanovení zejména zaručuje, že pouze členské státy, které se účastní posílené spolupráce týkající se zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, budou mít na konci postupu jmenování evropského veřejného žalobce jmenovaného Radou. Toto ustanovení jim umožňuje před tímto jmenováním navrhnout tři kandidáty, kteří – s ohledem na jejich povinnost být aktivními členy státních zastupitelství nebo justičních orgánů členského státu, který je navrhuje – mají v zásadě jeho státní příslušnost.
- 40 Uvedené ustanovení tak stanoví postup *sui generis*, který se liší od postupu použitelného na přijímání zaměstnanců Úřadu evropského veřejného žalobce, přičemž je upřesněno, že tito zaměstnanci jsou zaměstnáni v souladu s čl. 96 odst. 2 nařízení 2017/1939 podle pravidel a předpisů platných pro úředníky a ostatní zaměstnance Unie.
- 41 Je třeba poznamenat, že postup jmenování evropských žalobců nevyžaduje dodržování zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, jak je stanovena v článku 27 služebního řádu, ve prospěch státních příslušníků všech členských států, tedy těch, které se neúčastní posílené spolupráce.
- 42 Kromě toho z článku 16 nařízení 2017/1939 vyplývá, že evropské žalobce nejmenuje ani orgán oprávněný ke jmenování, ani orgán oprávněný k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) Úřadu evropského veřejného žalobce, ale Rada. Skutečnost, že je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že vybrané osoby, včetně J.E. Moreira Alves d'Oliveira Guerry, jsou jmenování evropskými veřejnými žalobci jakožto dočasní zaměstnanci v platové třídě AD 13, ostatně nemůže postačovat k závěru, že Rada jednala při jmenování evropských veřejných žalobců jako OOJ nebo OOUPS.
- 43 Povaha postupu *sui generis* pro jmenování evropských žalobců může být vysvětlena skutečností, jak v podstatě správně uvádí Rada, že se týká osob, které mají v rámci této spolupráce nést zvláštní odpovědnost na vysoké úrovni v unijním institucionálním systému.
- 44 Je třeba upřesnit, že teprve poté, co byli evropští žalobci jmenováni podle článku 16 nařízení 2017/1939, jsou v souladu s čl. 96 odst. 1 druhým pododstavcem uvedeného nařízení zaměstnáni jako dočasní zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce podle čl. 2 písm. a) PŘOZ. Z uvedeného pododstavce vyplývá, že pouze pracovní podmínky a podmínky odměňování evropských žalobců spadají do působnosti PŘOZ a do pravomoci OOUPS Úřadu evropského veřejného žalobce. V případě podmínek a postupů vedoucích k jejich jmenování je tomu jinak.
- 45 Vzhledem k tomu, že posledně uvedené podmínky a postupy nejsou stanoveny služebním řádem nebo PŘOZ, nemohou být s nimi související spory považovány za spory mezi Unií a jedním z jejích zaměstnanců ve smyslu článku 270 SFEU.

- 46 Ostatní argumenty žalobkyně nemohou tento závěr zpochybnit.
- 47 Zprvce se žalobkyně nemůže platně dovolávat usnesení ze dne 11. července 1996, Gomes de Sá Pereira v. Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), na podporu tvrzení, že svou žalobu podala právem na základě článku 270 SFEU.
- 48 Je pravda, že body 22 až 25 usnesení ze dne 11. července 1996, Gomes de Sá Pereira v. Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), v podstatě obsahují připomenutí judikatury, podle níž musí být pravomoc unijního soudu k rozhodování o všech sporech mezi Unií a jejími zaměstnanci vykládána v tom smyslu, že se týká nejen sporů týkajících se osob, které mají postavení úředníků nebo jiných než místních zaměstnanců, ale také sporů týkajících se osob, které si toto postavení nárokují, a Tribunál měl za to, že jmenování členů odvolacích senátů Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) musí být napadeno cestou opravných prostředků stanovených ve služebním řádu.
- 49 Nicméně řešení přijaté v usnesení ze dne 11. července 1996, Gomes de Sá Pereira v. Rada (T-30/96, EU:T:1996:107), není použitelné na projednávanou věc, jelikož, jak správně uvádí Rada, jmenování členů odvolacích senátů EUIPO pramení z jiné právní úpravy, než je úprava použitelná na jmenování evropských žalobců. Pokud jde o členy těchto odvolacích senátů, právní úprava, která se jich týká, stanoví použití služebního řádu, PŘOZ a prováděcích předpisů k těmto ustanovením na zaměstnance, k nimž patří uvedení členové (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 11. července 1996, Gomes de Sá Pereira v. Rada, T-30/96, EU:T:1996:107, body 22 a 23). Naproti tomu pokud jde o jmenování evropských žalobců, jak vyplývá z bodů 35 až 44 výše, normotvůrce v nařízení 2017/1939 zvolil zavedení režimu *sui generis*, podle kterého evropští žalobci nejsou zaměstnanci Úřadu evropského veřejného žalobce, jak již bylo uvedeno v bodě 37 výše.
- 50 Dále příloha prováděcího rozhodnutí 2018/1696, v části týkající se jmenování evropského nejvyššího žalobce, které se žalobkyně ostatně dovolává, žalobkyni neumožňuje založit žalobu na článek 270 SFEU.
- 51 Z ustanovení této přílohy ve spojení s články 14 a 16 nařízení 2017/1939 totiž vyplývá, že mechanismus jmenování evropského nejvyššího žalobce a mechanismus jmenování evropských žalobců se každý řídí vlastními specifiky ve všech fázích řízení.
- 52 V tomto ohledu, zejména s ohledem na skutečnost, že postup výběru evropského nejvyššího žalobce začíná otevřenou výzvou k přihlášení kandidátů zveřejněnou v *Úředním věstníku Evropské unie*, je možnost podat stížnost Radě v souladu s čl. 90 odst. 2 služebního řádu otevřena pouze kandidátům na tuto funkci evropského nejvyššího žalobce proti rozhodnutím výběrové komise, která nepříznivě zasahuje do jejich právního postavení, jakož i proti seznamu vypracovaného tímto výborem, na němž tito kandidáti nejsou uvedeni.
- 53 Naproti tomu v rámci postupu jmenování evropských žalobců, který začíná navržením tří kandidátů každým členským státem účastnícím se posílené spolupráce, nemůže být možnost podání stížnosti rozšířena na rozhodnutí Rady nejmenovat některé kandidáty na funkci evropského žalobce bez jasně vyjádřené vůle zákonodárce.
- 54 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že projednávaný spor nelze považovat za spor mezi Unií a některým z jejích zaměstnanců v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu a PŘOZ ve smyslu článku 270 SFEU.

- 55 Tribunál tedy zjevně nemá pravomoc rozhodnout o projednávané žalobě proti napadenému rozhodnutí.
- 56 Kromě toho vzhledem k tomu, že posledně uvedené rozhodnutí není rozhodnutím, na které se vztahuje služební řád a PŘOZ, nelze mít za to, že se na stížnost podanou žalobkyní proti napadenému rozhodnutí, jakož i na rozhodnutí přijaté Radou k zamítnutí této stížnosti mohou vztahovat služební řád a PŘOZ. Tribunál proto zjevně nemá pravomoc rozhodovat o rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.
- 57 Podle judikatury je volba právního základu žaloby věci žalobkyně a unijnímu soudu nepřisluší, aby sám vybíral nejvhodnější právní základ (viz rozsudek ze dne 24. října 2014, Technische Universität Dresden v. Komise, T-29/11, EU:T:2014:912, bod 24 a citovaná judikatura). Projednávanou žalobu proti napadenému rozhodnutí přitom nelze považovat za žalobu podanou na základě článku 263 SFEU, jelikož se žalobkyně výslovně opřela o článek 270 SFEU, nehledě na to, že již podala žalobu na základě článku 263 SFEU proti napadenému rozhodnutí ve věci T-75/21, která již vedla k vydání usnesení ze dne 8. července 2021, Mendes de Almeida v. Rada (T-75/21, nezveřejněné, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2021:424).
- 58 Pokud jde o rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, v každém případě, i za předpokladu, že by žalobkyně měla v úmyslu podat proti tomuto rozhodnutí žalobu podle článku 263 SFEU v projednávané věci, a aniž by bylo třeba rozhodnout o otázce přípustnosti takové žaloby, stačí konstatovat, že ze stejných důvodů, které jsou uvedeny v bodech 35 až 54 výše, OJ Rady neměl pravomoc zabývat se stížností podanou žalobkyní na základě článku 90 služebního řádu, a proto ji právem zamítl. Žaloba je tedy v každém případě v tomto ohledu zjevně neopodstatněná.
- 59 V důsledku toho musí být žaloba zamítnuta.

K nákladům řízení

- 60 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Ana Carla Mendes de Almeida nahradí náklady řízení.**

V Lucemburku dne 13. června 2022.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
H. Kanninen